

Meksiko

5.6. - 16.5.2013

Mexico City
Playa del Carmen

Matkapäiväkirjan kuvat osoitteessa
<http://www.satokangas.fi/Matka/Meksiko 2013>

5.6.2013 Heathrow, London

Rantapellosta lähdimme muutaman tunnin yöunen jälkeen klo 4.40. Nyt jo Lontoossa. Terminaali vitonen on komea, iso, tulee mieleen Dubain Mall: Prada, Tiffany, Harrods, kaviaari -ja osteribaareja, valtavia duty-free liikkeitä ja me kun vain haluttaisiin jatkaa matkaa...

Kohta tuollaisen kyytiin 12 tunniksi.

to 6.6.2013 Mexico city!

Eilen vai tänään tai joskus.. Aikaerosta johtuen aika ihan sekaisin, 24 tuntia lentokoneissa ja lentokentillä, vielä tullimuodollisuudet (Alicelle tuliaiseksi salakuljetetut poronlihaleikkelepaketit menetämme...) ja sitten Sarita!!!! tyttären nimestä meksikolainen diminutiivimuoto). Ei me paljon kynelehditty mutta ah, onnea.

Nyt vaatimaton aamiainen nautittu ja lähdemme katedraaliin ja ehkä antropologian museoon. sinne ehkä ollaan menossa. Tytär kavereineen on suunnitellut meille ohjelman. Illalla kerron paljon lisää.

Mexico City – huiputettu!

Muutaman nukutun tunnin jälkeen herään kello kahdelta yöllä. siis kello on Suomen aikaa kymmenen! Olen umpiväsynyt, mutta ei auta. Unta ei tule, torkuskelen aamuyön ja kuudelta lähdän suihkuun.

Kunhan naapurihuoneesta lapsikin kömpi aamiaiseksi, aloimme miettiä, mille ryhdytään. Jo eilen, kunhan paikallista aikaa puoli kymmeneltä (meille aamuyö) hotellin pääsimme, päätimme että ylikierroksia on niin paljon ja että on saatava jutella, lähdimme vielä ulos. Kävelimme lämpimässä aika hiljaisessa illassa historialliseen keskustaan (noin kilometri hotellista) ja löysimme cervezan, jossa saimme oluet (minullekin!! kun ei oikein muuta ollut) ja tacot. Suomessahan tacoilla ymmärretään niitä kovia taskuja, joita tex-mex-hyllyissä on tarjoilla, mutta täällä tacot ovat lähellä, mitä me ymmärrämme tortilloilla. Huikopalan ja yöoluen (!) jälkeen paluu hotellille.

Mutta siis tänään jo yhdeksän jälkeen olimme kävelemässä kohti Metropolipolitana Katedraalia ja Zócalo-aukiota, jossa – kuinka ollakaan oli alkamassa mielenosoitus. Syksyllä Lontoossa satuimme keskelle mielenosoitusta, samoin muutama kesä sitten Roomassa, ... tämä oli niihin verrattuna pieni marssi vain. Mutta sitä ohjasivat ja katsastivat poliisit, joita täällä on huomiota herättävän paljon. Todella paljon. Tuntuu, että joka ikisessä kadunkulmassa on pari poliisia. Joku oli löytänyt varjoisan paikankin.

Historiallinen keskusta muistutti Madridia, Lissabonia, jotain ... mutta kaikinensa oli yllättävänkin pieni. Sitä kiertelimme, istahdimme cappucinoille, sillä hotellin surkea aamiainen (joka ei kuulunutkaan hintaan) oli surkein juuri kahvin osalta. Samoin kuin eilen huikopalalla (3 olutta ja 3 pientä chorizo-tacoa eivät maksaneet tippeneenkään kymmentä euroa, vaikka olimme kävelykadun varrella, suunnilleen turisteilun ytimessä) olin jo tajunnut, että täällä hintataso tosiaan on ihan eri kuin Euroopassa, saatikka Suomessa.

Tänään lounaspaikka oli kyllä mukava, keidas keskellä helteistä, meluista, ruuhkaiseksi käynnyttä keskustaa.

Söimme tyttären kanssa nopal-salaatit (kaktusta tietysti! ja hyvää salsaa.

Kaktuksesta puheen ollen kävimme myös teksu-museossa. Siis tequilalla on tietysti oma museonsa. Sinne tepastelimme ennen lounasta. Pääsylippuun kuului tietysti maistiaiset. Opimme että tequila tehdään ”sinisestä” agave-kaktuksesta (alla), mutta mezcal-viinaan voidaan käyttää muitakin kaktuslajeja.

Maistoimme siis molempia, mutta eipä tarvitse täältä ryhtyä niitä Ouluun kantamaan. Museon edessä paljon mariachi-soittajia. Niiltä olisi saanut ostaa yksityisen ”konsertinkin”, mutta tyydyimme nauttimaan soitannasta muille.

Päivän ohjelmassa oli myös käynti taidemuseossa: Palacio de Bellas. Pitihän sitä käydä Diego Riveran taidetta katsomassa. Ahistavaa oli, – noh, en muuta odottanutkaan. Mutta oli komea palatsi ja muutamat muut salit elämyksiä.

Ja ensimmäiset maya-tempelit, tai paremmin niiden rauniot, nähty. Kolmevuosikymmentä kestäneet kaivaukset (1974 – 1998) paljastivat katedraalin takana olleet tempelit ja paljon muuta. Päivä alkoi olla jo aika lämmin. Vetäydyimme hotellille.

Jos ei ruoka maksa täällä juuri mitään, niin ei maksa liput nähtävyyksillekään. Kolme euroa yleensä; Lontoossa syksyllä pari-kymppiä melkein museo tai mikä tahansa katsomisen arvoinen paikka.

Kiertelimme, kaartelimme: sellainen sopi meille kaikille kolmelle. Tuli liikuttua, nähtyä. Iltapäivän lopulla tänne meidän pikku (vain 28 huonetta) hotelliin, jonka paikalla on ollut vuosisatoja joku majatalo. Ilmeisesti Väli-Amerikan pitkäaikaisimpaan yhdessä paikassa toiminut "majoitusliike"; sopii historioitsijalle 😊. Tuntuu oikeasti hassulle että tässä on ainakin vuodesta 1620 asunut matkajia, reissaajia ja kaikenmoisia maankiertäjiä?

Mitenkö niin huiputettu? no kun tämä suuri city (about 25 miljoonaa asukasta) on kaksi ja puolisen kilometriä merenpinnan yläpuolella... huipulla ollaan. 😊 Sen tuntee hengittäessä, sen tuntee valon määrässä, sen tuntee illan tullessa; vilunväreet kulkevat hetken iltatuulen puhaltaessa.

Nyt nukkumaan pitkästä aikaa oikeat yöunet.

pe 8.6.2013 Meksikon historiaa.. ja hellettä

(Ihan heti alkuun tehtävä korjaus eilisen postauksen lapsukseen; eilen kirjoitin vahingossa että MC on 500 metriä merenpinnan yläpuolella. Tosiasiassa on KAKSI ja puoli kilometriä mpy. Siis vuoristossa ollaan.)

Tänään aamulla kävelimme kohti Zolácoa (vanhaan keskustaahan), – samaan aikaan kun meksikolaiset menivät töihin me tepaste-limme aamiaiselle. Voi kun te tietäisitte, kuinka minihameinen tyttäreemme kerää katseita. Täällä nuoret tytöt ja naiset pukeutu-vat farkkuihin, mitään farkkurepalesortseja tai minareita ei katukuvassa näe, joten vaaleaihoinen, vaikkakin päivettynyt, tytär kyllä saa huomiota.

Aamiaiselta suoraan Katedraalin vierässä olevan "Turibussin" -pysäkille. Tämä turistipäivä aloitettiin kaksikerrosbussin katolla. Suuntana Bosque de Chapultepec. Valtava puistoalue jossa linna, soutualueita, monia museoita, mm. Museo Nacional de Antropologia. Ei turhaan maailman parhaimpien antropologisten museoiden joukkoon laitettu. Olisi vaatinut pari päivää, me olimme reilut pari tuntia... Mutta pre-espanjalaisen (eurooppalaisissa teksteissä puhutaan esikolumbiaanisesta ajasta.. aika tyypillistä) ajan mennyttä ja maya-kulttuurin jäänteitä sentään katselimme, kummastelimme, kuvasimme. Tänään seuraamme liittyvät tyttären kaverit Pau(line) ja Kaan. Ja Pau (joka siis on meksikolainen, Kaan on saksalais-turkkilainen) oli hyvänä oppaana meille. Sekä museossa että linnavuorella. Heidän kanssaan oltiin siis myös Castellolla, sotilasakatemiaan 1800-luvulla toiminut hulppea linna. Siinäkin museo ja hieno näköala ja puistot. Yhtä mieltä olimme että linnan kattoterassilla olisi ihana viettää tanssiaisia tai kauniita kesäjuhlia.

Museon Maaya-osastolla pienoisveistoksista näkyi hyvin aikansa kauneushanne: korkeaotsaisuus ja kiersilmäisyys olivat muotia. Niinpä lasten ollessa pieniä päitä muokattiin pitämällä kahden laudan välissä siten että kallo muokkautui ...

Vastaavasta on kyllä Suomestakin esimerkkejä vain reilun vuosisadan takaa; Suomessa pyöreä päänmalli oli ideaali, joten lapsenpäästäjän tehtävänä oli muokata mahdollisimman pyöreitä kalloja. Mutta paljon olisi päivän museoista kerrottavaa... Ja kuvia jopa satoja, mutta nyt on vain niin, että olen hukannut hiiren (lue: unohtanut sen hotellin aulaan, jossa illansuussa olin sähköposteja selvittelemässä), enkä nyt enää lähde sitä etsimään — siis kuvia tulossa myöhemmin.

Museon Maaya-osastolla pienoisveistoksista näkyi hyvin aikansa kauneusihanne: korkeaotsaisuus ja kiersilmäisyys olivat muotia. Niinpä lasten ollessa pieniä päitä muokattiin pitämällä kahden laudan välissä siten että kallo muokkautui ...

Vastaavasta on kyllä Suomestakin esimerkkejä vain reilun vuosisadan takaa; Suomessa pyöreä päänmalli oli ideaali, joten lapsenpäästäjän tehtävänä oli muokata mahdollisimman pyöreitä kalloja. Mutta paljon olisi päivän museoista kerrottavaa... Ja kuvia jopa satoja, mutta nyt on vain niin, että olen hukannut hiiren (lue: unohtanut sen hotellin

Viiden jälkeen olimme hotellilla, kuvien purkua, suihkua, huilausta, ja illallipaikan varaus: vanhassa nunnaluostarissa Meksikon vanhin ravintola, Hosteria de Santos. Ui- jui. Pianomusiikkia, kulahtanutta tunnelmaa, liki kaurismäkeläistä henkeä, mutta ruoka!!! Täytetty paprika (valtava) ja tyttäreillä broileria molessa joka näytti mämmiltä, maistui suklaalta ja mausteilta. Hmmm... Tunnelma ja miljöö sanoinkuvaamaton.

9.6.2013 Lauantai Mexico Cityssä ja pyramideilla...

Mexico Cityn liikennettä seurailimme hotellin edessä tovin, Ubaldo ja Gaby kurvasivat hotellin eteen Jetallaan ja poimivat meidät kyytiin. Toiveena oli, että liikennettä olisi vähän, jotta olisimme suunnilleen tunnissa Teotihuacánin kaupungissa ja pyramidiin juurella. Ja me olimme perillä tunnissa!

Matkalla ehdimme jutella; U & G kertoivat elämänmenosta ja meksikolaisesta yhteiskunnasta ja sen toimittomuudesta tai toimivuudesta. Työkulttuurissa on kuulemma pohjoisen (Monterreyn) ja etelän Mexico Cityn (tai dii-ef 'n (*Distrito Federal*)) kuten paikalliset kaupunkiaan nimittävät) välillä kovastikin eroja. Vastikään MC:yyh tulleet ja sinne muuttaneet kertoivat, että ei ollut mitenkään erikoista ja yleisestä tavasta poikkeavaa, että Gaby oli aloittaessaan työt pankissa ollut kolme viikkoa ilman tietokonetta... eikä työnantajaakaan se ollut huolestuttanut tai aiheuttanut hoputtamista. – ”ehtihän sitä, mañana”. G. oli ollut eri mieltä.

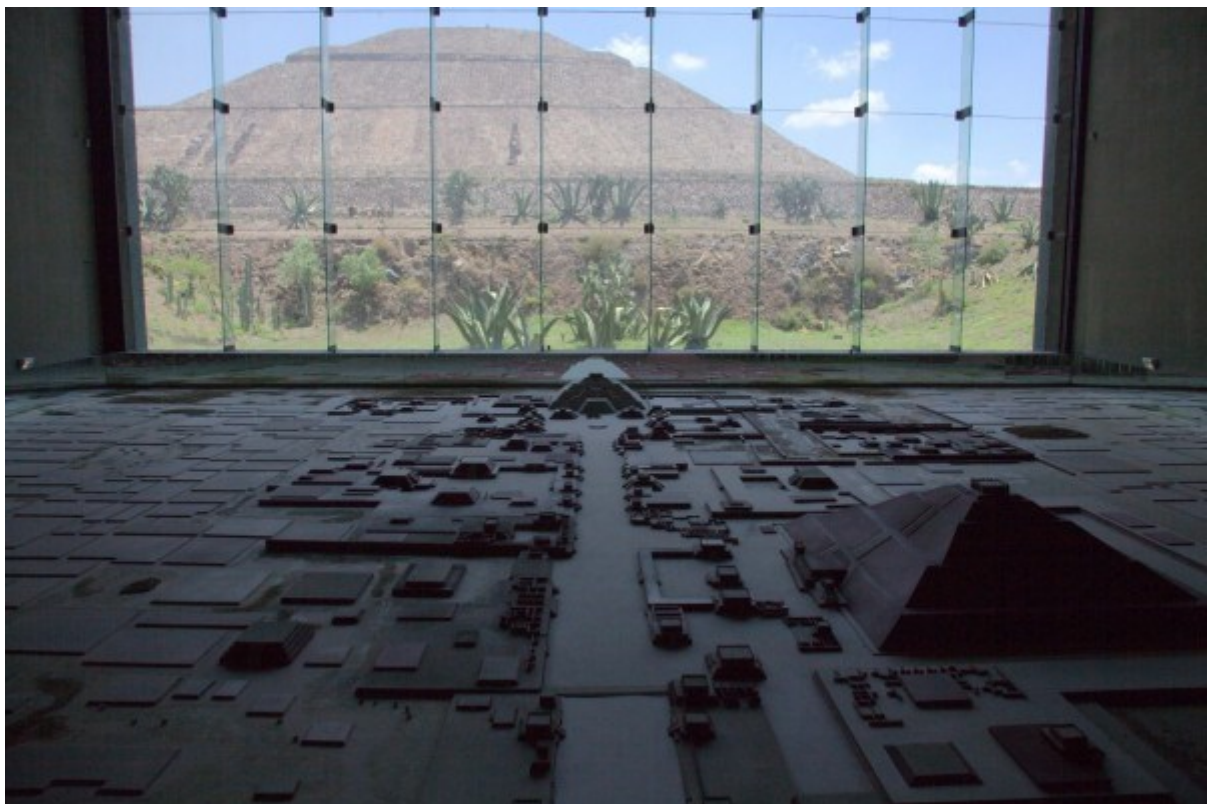
Yhdeltätoista olimme Teotihuacánissa. Avenida de los Muertos (Vainajainkatu) kulkee läpi raunioalueen. Opaskirjan mukaan se on peräti neljä kilometriä, .. hiljalleen keskipäivän auringossa sen kävelimme. Pirámide del Sol kadun oikealla reunalla on maailman kolmanneksi korkein pyramidi (65 m) ja olisi vieläkin korkeampi jollei 1900-luvun alussa tehtyjen restaurointitöiden aikana olisi kärkeä purettu pois. Samalla pinnalta poistettiin monta metriä paksu kivi- ja stukkokerros. Teotihuacánin kaupungin kukoistuksen aikoihin pyramidit olivat maalattuja. Luonnollisesti huipulle oli kiivettävä. Pientä haastetta loivat portaat, jotka olivat kovin kapeat: teotihuacánilainen joutui niitä noustessaan painamaan pänsä ja lähestymään jumaluutta hieman sivuttain, alamaisesti.

Niinpä mekin sitten teimme: näkymät ylhäältä olivat huikeat. Gaby (raskaana) jäi vartioimaan meidän tavaroita, joten meidän ei tarvinnut ihan hurjaa suoritusta tehdä.

Toisen, pienemmän, Píramide de la Lunan huipulle emme nousseet, mutta pieneen – sopivan kokoiseen – museoon, jossa oli hyvä pienoismalli, kävimme tutustumassa. Poislähtiessä pyramidin huipulla jo paljon väkeä; hyvä että lähdimme aamulla liikkeelle.

Kolmisen tuntia koko alueella vietimme; lunch break? Ehkä ajamme takaisin kaupunkiin ja menemme siellä syömään? – Si! Niin tehdään. Jos menomatka oli sujunut sutjakasti, lauantai-iltapäivänä miljoonakaupungin liikenneruuhkat olivat jotain ennennäkemätöntä. Kävimme isäntäparimme asunnolla,

sitten piipahdimme meidän hotellilla ja ajelimme hienostokaupunginosa Polancan läpi, Zona Rosassa oli ravintola, johon matkalla tehtyä lounasvarausta siirrettiin muutaman kerran, ja ihan ykskaks yhtäkkiä kolmen tunnin ajelun jälkeen (heh!) olimme paikalla sopivasti päivällisaikaan. Melkein kolminkertainen aika kului liki samaan matkaan kuin aamulla: Mexico Cityn ruuhkista ei kuulemma koskaan tiedä. U:lla menee päivittäin 2–3 tuntia työmatkoihin. Ei meitsi kestäisi moista.

Mutta nyt tämä matkanteko ei haitannut. Saimme istua "saitterilla" läpi MC:n esikaupunkien, reuna-alueiden, näimme ehkä koko sen asumisen tason vaihtelun joka kaupungissa on. Varakkuuden ääripäät olivat hyvin kaukana toisistaan: välillä hökkelit kuten Etelä-Afrikan townshipeissä ja välillä valtavia luksus-alueita bulevardineen, puistoneen, – olisi voinut ajatella olevansa vaikkapa Barcelonassa. Eliittitalojen valtavia puutarhoja vilahteli messinkiporttien väleistä ja talojen edustoilla yksityiset turvamiehet kuljeskelivat, ja kadunlakaisijatkin olivat pukeutuneet valkoisiin.

Ja millaiseen paikkaan pääsimmekään syömään! [Hacienda de los Morales](#). Ui-jui. Fine diningiä en ollut osannut edes toivoa, en odottaa kohtaavani, mutta yllätys olikin sitten sitäkin mieluisampi. Tällainenkin voi siis Meksiko olla. 😊 Kampasimpukoita ”carpaccio”-tyyliin, seabassia ja muuta hyvää valitsimme alkuun ja sitten pääruoaksi mexican style lehtipihvi, jonka kanssa tarjottiin mustapaputahnaa, josta pidän hyvin paljon, avocadotahnaa, molo-kastiketta, pariloitua chihuahua-juustoa, ... ja kaikkea.

Ruoka oli kaikkienensa erinomaista, ja seura tuntui merkittävästi tutulta. Nauroimme paljon. Todella mukava oli tämä nuoripari (Gaby on siis tyttären Monterreyn kämppiksen Alicen sisko).

Illalla jetlag vielä tuntuu, ja kieltämättä 12 tuntia liikkeellä väsytti, joten ei muuta kuin unille...

~~~~~

Ja sitten tänään (nyt sunnuntai-iltana kello on puoli kahdeksan kun tätä täällä Jukataniilla kirjoittelen)...

Sunnuntaiamu Mexico Cityssä. Sataa. On kylmä ja harmaata. On aika lähteä kaupungista.

Pakkaamme, tilataksilla lentokentälle – varmuuden vuoksi (olimme oppineet, että MC:n liikenteestä ei koskaan tiedä!) hyvin hyvissä ajoissa. Nautiskelimme kentällä aamiaisen, ja puolelta päivä lähti kone kohti Cancun. Paikallinen lentoyhtiö (Vivaaerobus) ei paljon lentolipuista velota: satasella lennähdimme Karibian rannalle, matka kesti reilun pari tuntia. Mutta enpä ennen sellaisessa rahtikoneessa matkustanutkaan. sitten vielä tunnin bussimatka. nyt täällä. Ette usko ... minullakin vaikeaa .... mutta totta tämä lienee...

(...ja ilokseni voin kertoa että nettiyhteys on loistava. Siispä huomiseen)

10.6.2013 Karibianmeren rannalla

Onhan siitä ollut puhetta: minä pidän merenrannassa lenkkeilystä. Sitähän teen joka viikonloppu. Niin tänäänkin. Aamulla Meksikonlahden rantaviivaa oikealle ja takaisin ja iltapäivällä Meksikonlahden rantaviivaa vasemmalle ja takaisin. Vesirajassa on hyvä kävellä. Nauttia merituulesta (onneksi tänään on tuullut aika kovastikin, muutoin olisi ollut varmaan turhan kuuma. + 30 C yhdistettynä reippaseen merituuleen on ollut hyvä).

Viime viikolla täällä riehuneen hurrikaani Davidin jäljet näkyivät eilen tullessamme vielä monessa paikassa, vettä oli pelloilla ja teissä vesivirtojen jäljiltä melkoisia rooppeja. Mexico Cityssä katseltiin loppuviikosta uutisia, joissa näytettiin, kuinka täällä väki kahlasivat polvia myöten tulvissa, mutta nyt ainakin on ollut erinomainen sää.

On se turkoosi, Karibianmeri siis. Ja hiekka valkoista. Voiko oikeastaan kliseisempää kuvaa olla?

Mutta ei tämä päivä ole ihan mennyt niinkuin Strömsössä... Ei tämä ihan paratiisipäivä ole ollut. Pehtoori oli yön ollut enempi vähempi horkassa, ja viiden jälkeen kun heräilin (en osaa näköjään nukkua millään puolen maapalloa, en lomalla, en töissä ollessa, en missään olosuhteissa tai aikvyöhykkeellä yli viiteen), oli miehellä kuumetta yli +38 C. Lääkäri kävi huoneessa ja totesi keuhkoputkentulehduksen tai ainakin jonkin "infection". Kevään flunssan jälkeen kytemään jäänyt kurkkukipu oli ilmeisesti nyt (ilmastointilaitteiden ja äkillisten lämpötilavaihtelujen takia) puhjennut taudiksi. Lääkäri kävi hakemassa ja sitten tuomassa lääkkeitä (antibioottikuuri ja muutama muu lääke) ja pehtoori on päivän ollut sisällä ja nukkunut.

Tyttären kanssa olemme olleet biitsillä. Ja puhelinhan se lapselta sitten pöllittiin. Heaven knows, miten ja missä välissä, mutta viety on! Puhelin oli varavarapuhelin, ja tarkoitus oli Suomeen palattua uusi hankkia, mutta salasanojen vaihtoa ja muuta häslinkiä tässä lapsella nyt ollut. Ja jonkunlainen luuriahan se on nyt lähdeävä hankkimaan... Tytär ei ehkä sitä niinkään tarvitsisi, mutta minun mielenrauhani kannalta on parasta, että lapsella on puhelin.

11.6.2013 Playa del Carmen – enimmäkseen aurinkoa

Playa del Carmen: lämpötila + 32 C, merivesi lähes sama. Liki pilvetön taivas, vähemmän tuulta kuin eilen, pehtoorin kuume laskenut, oltiin jo kolmestaan aamulenkillä rannalla, enemmän syöty, tyttären kanssa "töitä tehty" ~ aurinkoa otettu, höpöteltty, suunniteltu loppuviikon ohjelmaa, kesääkin. Siis mikä parasta Meksikossa ja Playa del Carmenilla? – Meidän tyttö!

Toki paljon muutakin oivallista... mm. aamiaiset ..

Oishan sitä biitsiltä palattua voinut vähän aikaa huilata, ja tirsat ottaa, mutta kuka voi mennä sänkyyn kun siivoja tekee pyyhkeistä tämmöisiä?

Juuri palasimme iltakierrokselta: mm. fifth avenueulta. = pääkatu täällä. Jopas oli turistia. Turistikauppoja, turistiravintoloita, turisteja (meksikolaisia ja jenkkejä, – näin 'off season' ei paljon muita näy olevankaan). Ja sitten kävimme syömässä meksikolaisessa gourmet-ravintolassa: kissakalaa habanero-chilillä (minulle paras ruoka tämän Meksikon viikon aikana), pehtoori söi lampaankyljyksiä ja tytär vaihteeksi broileria – millähän kastikkeella olikaan? 😊 (sisäpiirin vitsi). Ja meidän kaikkien annosten lisukkeena nokare perunamuusia. Toistamiseen tai kolmannen kerran täällä ollessa siihen törmään, ja hitsi että se on hyvää. Millähän maustavat?

Sitten vielä yömyssyllle, ja niinhän siinä sitten kävi, että tyttären kanssa tanssimaan lähdin! Tanssimaan! Olipa oikeastaan aika

12.6.2013 Puuhamaa ~ helppoa elämää Meksikossa

Tällainen ylenpalttinen ylellisyys on kyllä satunnaisesti mukavaa, mutta tänään kolmantena päivänä täällä jo mietimme, että kuinkahan kauan tämmöistä jaksaisi: maata biitsillä ja katsella ja kuvata kun pelikaanit tekevät syöksyjä, pyytävät kalan, nousevat taas lentoon ja uudestaan nappaavat kalan ...

Jos jaksaa, voi hakea biitsin baarista juotavaa tai pulahtaa altaaseen, lukea tai käveleskellä rantaviivassa.

No kyllä me varmasti lauantaihin asti jaksamme. Eikä taida tehdä tiukkaakaan... 😊

Hotellimme on suunnilleen keskellä Playa del Carmenin lomarantaa, joka lienee noin neljä, viisi kilometriä pitkä. Meidän huoneet jotensakin yläkuvan keskellä. Ja alakuvassa oikeassa reunassa... siis olemme aika rauhassa.

Tähän hotellikompleksiin kuuluu tämä meidän Real Gran Porto ja sitten kadun toisella puolella oleva vieläkin ökympi The Royal.

Tämä kuva meidän hotellin (Oik.) sushibaarin terassilta merelle päin, vasemmalla Royal-hotelli.

Tämä on taas mereltä päin... meidän hotelli vasemmalla mutta oikealla olevan valtavan Royal-hotellin palvelut (mm. "eiliset tanssit") käytettävissämme....

Keväällä kun hotelleja varasin perustelin tämän luksuksen varaamista sillä, että on "ei-sesonki" (täällä on vuoden sateisin aika [emme ole nähneet satavan kuin sunnuntaiaamuna MC:ssa] mikä merkitsee 30 % alennusta hintaan ja sitten meille tämä on 30-vuotishäämatka – siis luksus perusteltu. Kerran aiemmin olemme olleet All inclusive -hotellissa (Marokossa syksyllä 2007) – ei välttämättä meidän juttu, mutta menehän se tämmöinenkin (heh!) – kuten tytär sanoi, jos nyt valittais olis kyllä aika törkeetä.

Meillä on oikein sviitti, josta on suora käynti rannalle. Yöllä kuulee meren aallot, verhoja raottamalla turkoosi meri on muutaman metrin päässä.

Sviittiranneke (ihan kuin Särkänniemessä ja jossain muussa ”puuhamaassa”) merkitsee että tien toisen puolen Royal-hotellin palvelut, ravintolat ja altaat ovat käytettävissämme.

Hotellien toimesta on koko ajan ohjelmaa: salsatunteja, rantalentistä, pokeria, ananaksen koristelun oppitunteja, espanjan tunteja (olenhan minä ihmeissäni katsellut ja kuunnellut, kuinka tytär osaa paitsi lukea, myös puhua espanjaa. Tammikuussa Oulusta lähtiessään ei monta sanaa espanjaa osannut, mutta nyt hoitelee varauksia, tilauksia ihan sujuvasti espanjakksi ja pystyy lukemaan yksinkertaisia tekstejä. ”Geenivirhe”, totesi isänsä. Olen samaa mieltä: ei meidän perimällä tuollaista kielenoppimista selitetä).

Nuo kaikki aktiviteetit ovat ilmaisia, – tai siis kuuluvat pakettiin, mutta sitten on myös maksullisia palveluita; minä otin eilen hieronnan. Biitsin katoksessa topakka, varsin roteva meksikolaistäti sai romahtaneen olkapääni relaksoitumaan. Ehkä paikallakin osuutensa ...

Tänään pehtoori ja tytär kävivät aamulla parasol-lennolla. Voi kuinka minäkin olisin halunnut, mutten uskaltanut. Ja jonkunhan on kuvattava.

Sitten tänään kävimme tyttären kanssa "Municipal pantheonissa". Sunnuntaina tänne tullessa näin kaupungin ulkopuolella hautausmaan ja portista vilahti sängen mielenkiintoisen näköisiä hautakiviä ja muistomerkkejä. Vakkariukijanihan tietävät, että minulla on pieni fiksaatio hautausmaihin ja niiden kuvaamiseen. On tullut niitä kierreltyä. Siispä menimme taksitolpalle aami-aisen jälkeen ja kysyimme, kuinka paljon maksaisi jos kävisimme mutkin hautasmaalla ja taksi odottaisi, että ehtisimme pikaisesti kuvailla ja katsella. Alle kaksikymppiä tunnin reissu maksoi. Kuski oli hieman kummissaan, mutta kyllä kannatti!! Laitan ensi viikolla kokonaisen postauksen tuosta paikasta, mutta tämä kuva jo kertonee, millainen värimaailma meksikolaisella hautausmaalla on! Eikös vain näytäkkin joltain päiväkodin pihalta?! Jollei noita ristejä olisi ...

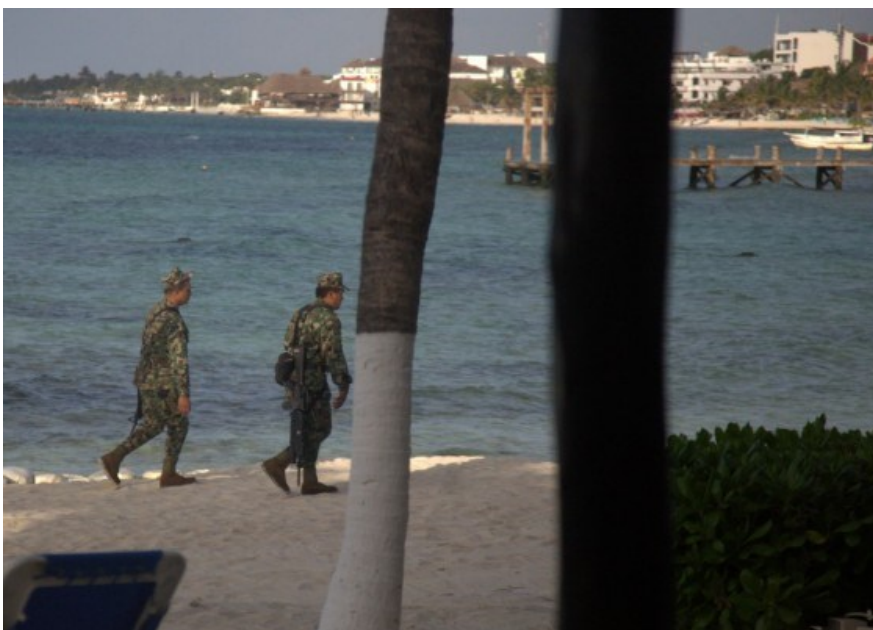
Hotellissa järjestetään kaikenmoisia juhlia ja illallisia. Tänään oli vuorossa "Caribbean night" ~ koko päivän ovat bitsillä illan spektaakkelia valmistelleet. Nyt salsa ja merenque ja rantareggae kuuluu tänne, ... me kävimme syömässä bitsillä karibialaisia herkkuja, mutta vetäydyimme näin ajoissa pois — sillä huomenna on aamuseitsemältä lähtö retkelle. Mennään Tulumiin ja seikkailemaan! Koko päivä retki on tiedossa.

Toissailtana näimme ikkunasta kun nuoripari kihlautui. Oli paparazzina kuvailtava, ja uskokaa että pieni kyynel tietysti tirautetta-
va ...

Jos illansuussa on jotain romanttista, niin aamusella on sitten kyse turvallisuudesta, kai... ?

13.6.2013 Seikkailuja ja historiaa

Seikkailupäivä alkoi aamulla ennen seitsemää: kohti viidakkoa, Tulumia, snorklausta ja kaikenmoisia aktiviteetteja: taas sellainen juttu kuten koko tämä Meksikon matka: jos esikoinen ei olisi täällä, jos ei olisi ollut mukana tänään, olisimme varmasti valinneet toisenlaisen retken. Mutta kuinka hurja ja hurjan mukava, jännä päivä, meillä tänään olikaan! [The Jungle Maya](#) -retki ei ollutkaan mitään ihan tavis raunio/kävelypäivä.

Tolteekkien ja mayojen kulttuurin jäljillä kuljimme. Euroopalaisen keskiajan (tuntuu olevan minulla ihan teemana tänä kesänä (joskin pääsykoeurakka tuntuu nyt kovin kaukaiselta) tienoilla täällä oli kukoistava kauppapaikka.

Eikä puhettakaan että köysihypyillä hiidenkirnuihin, uinti tippukiviluolissa, jeeppiajelu josta opaskin sanoi, että kidutusta on [ihan mietetön reitti!! - millään muotoa ei olisi voinut kuvatakaan, hyvä kun penkissä pysyi!], köysien varassa viidakossa liuku-

mista (3 x joista viimeinen päätyi veteen!), uintia yhdessä maailman pisimmistä (88 km) luolajoessa, jossa snorklailtiin samalla... Mielettömän kirkas vesi, ja nähtiin tippukiviä, lepakoita, fossiileja, uintiin maan alla muutama sata metriä, päästiin viidakkomaajaan lounaalle (empanadas jäivät parhaiten mieleen, niitä(kin) yritän opetella tekemään – kesän kalaasien menu on tässä muutoinkin ollut suunnittelun alla. Meksikolainen menu siitä väistämättä tulee. — 😊)

Kaikkienensa niin turistipäivä kuin vain voi olla, mutta ei ”muovia”. Oikeasti viidakkoa, oikeasti uskallusta vaativaa, oikeasti Meksikoakin? Tosin tytär on viime päivät hokenut ”Playa del Carmen ei ole Meksiko. Tämä on jotain muuta tai vain pieni osa Meksikoa...” Uskon vakaasti että lapsi on oikeassa: Jukatan on vain osa, merkillinen, ei-traditionaali osa Meksikoa. Mutta onhan tässäkin historiansa, olevansa ja menneensä.

Tämmöiseen raunioilla törmäsin; koko pituus noin puoli metriä.

(M)Adventures-aupäivän jälkeen siirryimme Tulumiin. Tolteekkein ja mayojen kaunpunki, kauppakeskus käytiin katsomassa. Minulla harvoin on hiki, mutta siellä oli! Ehkä kuuminta ikinä...

Kuvia on paljon lisää ja osan liitän myöhemmin, nyt päivän seikkailut ja urheilut väsyttävät... Eikä juhlallisella illallisella ole vähäisin osa unettamisessa.

14.6.2013 Lepoilua Playalla

Kertakaikkisen mitään suorittamaton päivä. Tuntuhan se hyvälle, sekin että onnistuin nukkumaan liki kahdeksaan. Jei! Raukea aamiainen, ja sitten merenrantalenkille. Ja netistä uutisista luen että joku lakko hidastaa, vavikeuttaa, estaa lentoliikennettä Suomessa!! Noh, sellainenhan kuuluu meidän lomiimme. (ks. eräskin aiempi kokemus [KLIKS](#) ja [KLIKS](#)).

Sitten löysimme hotellin katolta auringonottoapaikan, johon kävi tuuli, jossa oli pieni allas, jossa oli baari, jossa on varjoa ja aurinkoa, vähän väkeä ja sitten sitä aurinkoa! Aloitin uuden kirjan (Anna-Leena Härkönen, Onnen tunti – se on hyvä kirja, pidän siitä). Lounaalla kävimme allasbaarissa; Guacamole, salsa (korianteri se on se juttu täällä) ja nachos. Hmmm... taas jaksoi löhöillä ja lukea. Välillä pieniä kävelytrippejä ja kuvaamista, – ja uimista. Isossa altaassa, pikku altaassa, meressä.

Iltapäivällä biitsillä huomaamme, että taas on ”happening” tulossa. Melkein meidän ”pihalla”, suunnilleen huoneidemme ja meren välissä oli häät! Paitsi että aurinkotuoleista katselimme seremoniaa niin minä otin muutaman kymmenen kuvaa, ja - taas – muutama kyynel vierähti. Amerikkalainen hääpari, toinen kierros jo molemmilla, mutta olipas mukava päästä mukaan pieni-muotoisiin häihin [niistä tulee tänne blogiin vielä kokonainen postaus].

Ihan kuin päivän teemaan (ja meidän 30 vee häämatkaan liittyen pyyhkeet olivat tänään näin....

Tyttären kanssa ehdimme jutella ... tulevasta, kavereistaan, toiveistaan, haaveistaan. Se mikä on ollut ihana huomata näinä päivinä, on että lapsi on itselleen paljon "armollisempi" (ehkä tiedätte mitä tarkoitan) kuin aiemmin. Samalla on itsevarmempi, aikuisempi. Varmaan liki puoli puoli vuotta täällä maailman ääressä, eri kulttuurissa, ovat vaikuttaneet.

Nyhtän tilanne on se, että huomenna aamupäivällä alkaa sietämättömän pitkä kotimatka: Playa del Carmen – Cancun (taksi-bussi = 1½ tuntia), Cancun – Mexico City, Meksico City – London, London – Helsinki, Helsinki – Oulu, ja jo maanantaita vasten yöllä olemme Oulussa, kotona ehkä kahden aikaan yöllä, jos kaikki menee hyvin, eikä lakko häiritse. Mutta koskapa haluan aamulla vielä käydä Karibianrannalla lenkillä, on nyt ryhdyttävä nukkumaan. Buenas Noches!

Kuvaraporttia ja kaikkea muuta tulossa; lennoilla on hyvä kirjoitella, välilaskuilla lähetellä ... Adios...

16.6.2013 Lennossa, laskeutumassa, lentokentällä, lähtöselvityksessä, terminaalissa, lennossa, turvatarkastuksessa...

Nyt kun olemme reissanneet vuorokauden, olemme sateisessa Lontoossa. Siis edessä vielä lento Helsinkiin ja Ouluun. Cancunissa oli sellainen farssi, joka oli muuttua tragediaksi, että huh. Olimme kolmestaan reilusti kaksi tuntia ennen lennon lähtöä kentällä, jossa oli kuuma! Joimme yhdessä vielä cappucinot ja sitten heippasimme tyttären, joka suuntasi vielä Monterreyhin. Ei viikkoakaan niin nähdään Oulussa! 😊

Lähtöselvitys avautui ajoissa, mutta se kesti! Jono mateli. Turvatarkastukseen ajoissa. Ja jono mateli. Kävin hakemassa töihin ja nuorelle parille tuliaissuklaat, ja sitten jo tuleekin kutsu portille B9. Pian ilmenee, että kone on myöhässä. Ja on niin kuuma, ettei usein. Ajatuksissani olin vielä aamulenkillä Karibianrannalla, varhain siellä, ja viimeinen uinti meressä - mutta pian palaan ajatuksista jonoon.

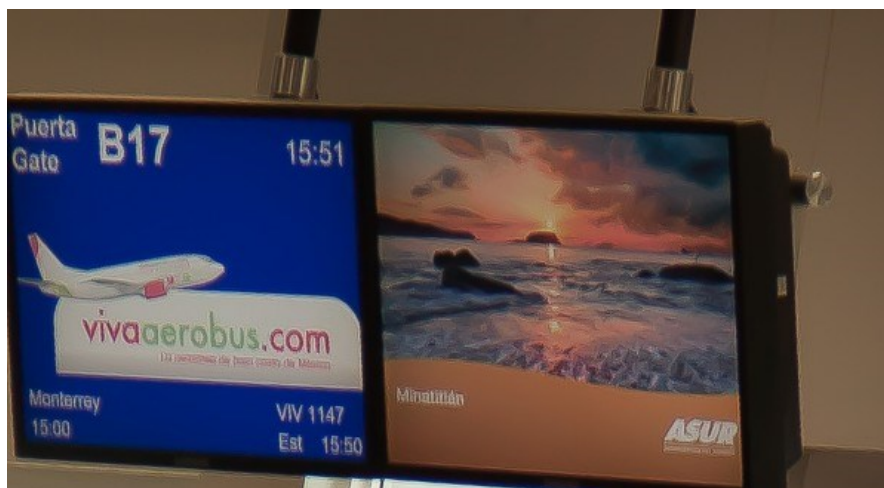
Vihdoin päästään koneeseen. Vivaeurobusin koneissa on tummansiniset nahkaiset penkit. Niissä tulee hiki. Mietimme, kuten olemme viikon aikana jo aiemmin miettineet, että merkittävästi täällä hiki ei jää pintaan, ei tunnu likaiselta sitten kun taas viilenee. Joku aineenvaihdunnan juttu?

No istumme siis koneessa puolisen tuntia, minkä jälkeen ilmoitetaan (espanjaksi, niin kuin kaikki kuulutukset), että vaihdetaan konetta... Selevä peli. Ylös, ulos ja terminaaliin. Departures-taulua seurataan silmä kovana, ajat muuttuvat, portit vaihtuvat, kuulutukset espanjaksi, mutta juttelimme muutaman samalle lennolle lähtevän paikallisen englantia taitavan kanssa, joten pysyimme ajantasalla. Lentohenkilöstö kun ei juuri osannut meille mitään kertoa, ainakaan englanniksi.

Jossain välissä taululle tuli tieto, että lento lähtee KAHDEKSALTA ILLALLA!! ja meidän kone Mexico Citystä Lontooseen lähtisi klo 21.45. Siis etsittiin jo mahdollisuutta saada kokonaan toisen yhtiön lentoliput, jotta pääsimme rannikolta pääkaupunkiin... Sitten huhuina kuulimme, että päästään lähtemään "vain" kolme tuntia myöhässä, mikä meille riittäisi. Tauluille eikä porteille vain tullut mitään tietoa, sitten kävimme taas kerran kysymässä, miten on ... ja se viime hetkellä... Suunnilleen kaikki muut olivat jo koneessa, mutta kun kuulutukset on espanjaksi ja lähtötiskin yläpuolella taulussa lukee, että MONTERREY eikä MEXICO CITY kuten pitäisi.

Alla oleva kyltti tarkoittaa siis että kyseessä on lento numero 3149 (ei VIV 1147 kuten näytössä lukee, ja että portilta B17 lähdetään Mexico Cityyn (ei Monterreyhin kuten näytössä lukee) ja että lähtö olisi pitänyt olla klo 13. 00 eikä klo 15.00 kuten näytössä lukee... Mutta eihän blondi tällaista osannut tulkita... 😊 Nyt naurattaa, lauantaina ei.

Me pöhköt emme osanneet moista salakieltä lukea... Joka tapauksessa pääsimme koneeseen, olimme ajoissa Mexico Cityssä.

Taas kaikki terminaali-turvataarkastus-käytävät-check in -jonot. Olemme viimeisen vuorokauden kävelleet varmasti kolmisen kilometriä jonoissa. Lentokentällä lisätarkastus: huumepoliiseja? Koirat ainakin on mukana ja nuuhkivat kaikkien käsimatkatavaraat... British Airwaysin Jumbo tuli ihan täyteen.

Viisisataa ihmistä, valtava kone. Kun se aloittaa kiihdytyksen nousuun, tuntuu että se ei jaksa nousta, massa on valtava, kone tärisee, huojuu, mutta kun olet laskenut kolmeenkymmeneen kone irtoaa kiitoradasta, siivet notkuu, lento on vaappuvaa, hetken mietit, minkä hiton takia tämmöisen kyytiin koskaan haluatkaan! miksi matkustat... Toivot, että olisi vähän enemmän tilaa, mutta lentokoneen puuhapaketin, jota myös illalliseksi kutsutaan, seuraksi otat punaviiniä ja sitten kuitenkin nukahdat... Ollaan matkalla kotiin.

Viiden tunnin pätkittäisen unen jälkeen herää, kun jumbo on kunnan turbulenssissa. Tärinäkin on massiivista, välillä tuntuu kuin kone putoaisi kuoppaan, molemmat todetaan, että voisi heittoisuus jo loppua, meksikolaiset tekevät ristimerkkejä, mutisevat ave mariaa, ... eikä keskellä Atlanttia ollut turbulenssi sitten onneksi kestä kuin varttitunnin. Laskeudumme ajallaan Lontooseen.

Nyt suljettava läppäri, portti Finnairin lennolle avautuu pian... Ja huomiseksi ehdittävä töihin... 😊 !!!

Page 6			Page 7		
Terminal 1	17:35 Bilbao	VY7293 Terminal 3	18:05 Bucharest		
Terminal 1	17:40 Milan-Linate	AZ247 Terminal 4	18:05 Frankfurt		
Terminal 3	17:40 Manchester	IB7682 main building	18:05 Karachi		
main building	17:40 Cairo	BA155 Terminal 1	18:10 Casablanca		
Terminal 4	17:50 Istanbul	BA680 main building	18:10 Dublin		
Terminal 4	17:50 Gothenburg	JL7879 Terminal 5	18:15 Montreal		
Terminal 3	17:50 Brunel	BI098 Terminal 4	18:15 Newark		
main building	via: Dubai		18:15 Paris CdG		
main building	17:50 Dusseldorf	NH6147 Terminal 1	18:15 Rotterdam		
Terminal 1	17:50 Warsaw	NH6721 Terminal 1	18:15 Dhaka		
Terminal 1	17:50 Brussels	SQ2826 Terminal 1	via: Sylhet		
Terminal 3	17:50 Tunis	TU791 Terminal 4	18:15 Cork		
Terminal 1	18:00 Toronto	UL2859 Terminal 3	18:15 Copenhagen		
main building	18:00 Paris CdG	MK9825 Terminal 4	18:20 Hong Kong		
Terminal 5	18:00 Belfast City	JL7131 Terminal 1	18:25 Aberdeen		
main building	18:00 Glasgow	IB7530 main building	18:25 Newcastle		
Terminal 1	18:00 Boston	IB4640 main building	18:25 Edinburgh		
main building	18:00 Amsterdam	JL7105 main building	18:25 Rome		
main building	18:00 Stockholm	UA6966 Terminal 3	18:25 Amsterdam		
Terminal 3	18:00 Newark	LH7633 Terminal 4	18:30 Hong Kong		
main building	18:05 Helsinki	AY834 Terminal 3	18:35 Milan-Linate		
main building	18:05 New York	IB4619 main building	18:35 Amsterdam		
Terminal 3	18:05 Nice	CX7239 main building	18:35 Lisbon		

17.6.2013 (kotona jo) Ajatukset tulevat hitaasti tähän maailmaan

Nyt puutarhalle on annettu ensiapu [nuoripari oli kyllä pitänyt hyvää huolta, olivat sitä paitsi hommanneet meille aamiaistarpeet valmiiksi, pannariakin oli jääkaapissa... liki tippa linsissä olin, kun moinen huolehtiminen tuntui niin hyvälle], noin viisi koneellista pesty pyykkiä [enimmäkseen pehtoori pesty], vähän jo siliteltykin paitoja ja pikeitä, postit avattu, töissä päivä oltu ja sielläkin akuuteimmat hommat hoideltu, eiliseen postaukseen liitetty kuvat (käyhän katsomassa meksikolaista lentokenttäkulttuurista [klikki](#) ja enimmäkseen oikeakielisyyss- ja kirjoitusvirheasiat postauksesta korjailtu [hirveää tekstiä näyttävät nuo Meksikon päivien tekstit olevan - edelleen syytän minäläppäriä ja aamuvarhaisia tai iltamyöhäisiä hetkiä, jolloin blogia reissuissa aina päivittelen], lyhyen lyhyet unot otettu ja kotona olosta nautittu...

Kuvat jo latsin koneelle, ei ihan 3000 kuvaa, mutta melkein. Niitä vilahduksenomaisesti katsoessa tuli mieleen asioita, joista voisin kertoa ja jo jotain kuvia liitellä ...

Clamato ... emme olleet moisesta koskaan kuulleetkaan mutta tytär eka iltana mennessämme yömyssylle tilasi sitä itselleen pikku tuopillisen. Se on merkillinen sekoitus simpukka-tomaattikeittoa tai -lientä (kylmää luonnollisesti), joka tuodaan tuopissa ja sen päälle kaadetaan olutta. Coronaa – luonnollisesti kun kerran Meksikossa ollaan. Maistoin clamatoa kahdesti. Toisella kerralla se oli raikasta, – hyvä janonsammuttaja ja välipala hellepäivänä. Toisella kerralla moinen sotku maistui yksinkertaisesti pahalle. Mutta testattu siis on.

Kuvat suurenevät klikkaamalla.

Periaatteessa kaikkien ruokien kanssa tuotiin ainakin salsaa, usein myös guacamolea. Salsassa sellainen uusi pointti, että se oli maustettu korianterilla, mitä ei esimerkiksi Italiassa tehdä. Aion kyllä kotikokeiksi kokeilla. Palaan asiaan ...

Nuorten naisten korkkareiden ”pakkokäytöstähän” jo kerroinkin [aiemmin keväällä](#) . . . nyt vähän täydennystä tähän. Ensimmäisenä päivänä kun olimme Playa del Carmenilla, kommentoin lapsen läpsyttimiä ”sullon uudet”.

– Joo on, sain Alicelta kun jostain häistä oli jäänyt ylimääräisiä. [Alicehan järjestää työkseen häitä.]

– Mitä ihmettä? Ylimääräisiä läpsyttymiä häistä?

– Niin kun häätjuhla on edennyt tarpeeksi pitkälle, voidaan kaikille naisille jakaa häiden teemaan tai värimaailmaan sopivannäköiset flipfläpit tai jotkut silkkitöppöset, sillä eihän kukaan jaksa koko iltaa korkkareissa olla!

Jotta sellaistaikin merkillisyyttä Meksikossa.

(Tytär sentään välillä korkkareissa, minulle sopivat tennarit paremmin.

Olin yliptkä noissa maisemissa jo muutenkin...)

Historiallisista nähtävyyksistä (Tulum, Maya-temppele Mexico Cityssä, Chichen Itza ...) puhuttaessa, niistä tyttären kavereilta tai hotellin ohjelmalvelun tyypeiltä kysellessä, jokainen sanoi jonkun tietyn kohteen olevan ”lähellä sydäntään”, ”henkilökohtaisesti tärkeä” tai ”my favorite place”. Tai joku sanoi että Diego Rivera on ”just mun juttu” ja yksi halusi kiivetä linnavuorelle katsomaan Tamoyon maalauksen, joka käsittelee Yhdysvaltain ja Meksikon välistä sotaa vuodelta 1846-48, koska ”en ole koskaan ennen päässyt sitä näkemään”. Ja näin sanoneet olivat nuoria ihmisiä. Enpä ole paljon suomalaisten nuorten aikuisten kuullut

pitäneen vaikka Turkansaarta feivorittina tai Turun linnaa lempparihistoriakohteena... ei suomalaisilla nuorilla sellaista menneisyyden "fanitusta" kuin tuolla Uudella mantereella tuntui olevan.

Malo kit – hyvää päivää! Malo kit on mayojen kieltä, ja tarkoittaa hyvää päivää. Meksikossa on vielä noin 1,5 miljoonaa ihmistä, jotka puhuvat mayaa [mitenhän tuo kirjoitetaan]. Meille sitä "opetti" ja puhui Tulumien lähellä olleessa viidakossa maya-rituaalia ja 'varjelusta' tekevä 'pappi'. Uskomattoman nopeaa puhui, – turistihömpää moinen rituaali, mutta mayan kieltä olisi voinut oppia enemmänkin. Samaisena päivänä opin [ainakin välttävästi] etsimään ja löytämään maya-piirteitä henkilöstä. Meidän hotellin yhdessä ravintolassa oli mielestäni muutama maya. Jotensakin kaulattomia ovat, lyhyitä, aika tanakoita, – ihan kuin olisivat jotain sukua saamelaisille. (etsin huomenna kuvan tähän)

Paljon olisi vielä juttuja... ja vielä enemmän kuvia, mutta nyt jet lag tai whatever häiritsee... huomiseen.

8.6.2013 Valokuvaläksyjä Meksikosta

On näissä hyytävässä keleissä hyvätkin puolensa: duunissa ei ole kuuma. Ja siellä on käsittämättömän hiljaista. Olisko tänään piipahtanut korkeintaan viisi opiskelijaa..., ei kokouksia, ei puhelimen pärinää, – ehkä voisin puhua työrauhasta. Se ei välillä ole ollenkaan huono olotila.

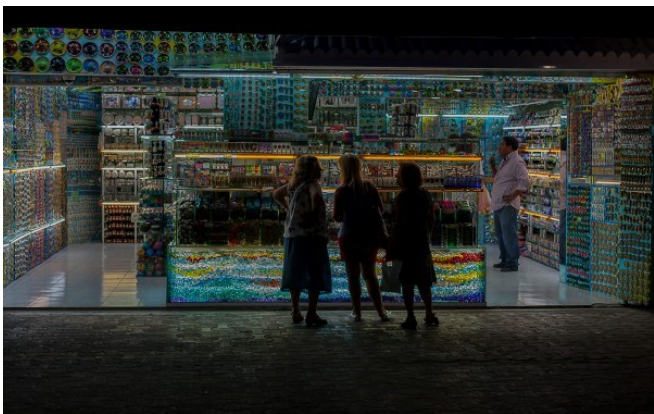
Nyt illan soitellut parit pitkät puhelut ja kuronut kiinni digikurssin luentoja ja tehnyt läksyjä, joiden palautuspäivä on huomenna. Tehtävät olivat tiedossa jo reissulla, joten tein ne kaikki matkakuvista. Sikäli sattui hyvin että juuri tällä kerralla oli tehtävä henkilö- ja tilannekuvaus. Juurikin siksi hyvä, että Meksikossa ja meksikolaiset ottavat mielettömästi kuvia. Toisistaan ja muista. Tuntuu, että koko ajan jossain lähellä joku oli poseeraamassa. Kun minä liikuin – kuten tavallista – suunnilleen koko ajan kameran kanssa, oli aina joku kysymässä haluanko, että minusta otetaan kuva kamerallani? No en todellakaan halunnut. ;) mutta minulla oli oiva tilaisuus ottaa henkilökuvia, joiden ottamista yleensä vierastan.

1. Henkilö- tai tilannekuva, jossa tausta puhuu, kertoo...

Pistinpä ehdolle kaksi..

2. Valo luo tunnelmaa henkilö- tai tilannekuvaan

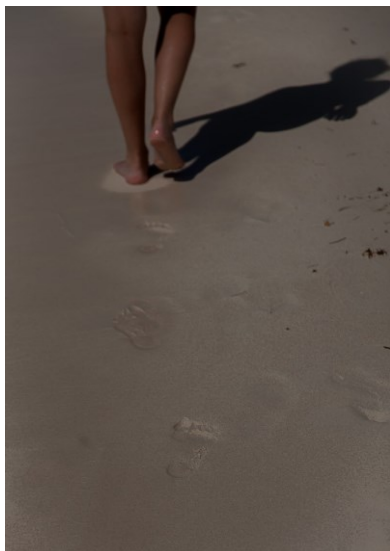

4. Ratkaiseva hetki näkyy. Oikea ajoitus...

5. Yllätä katsoja poikkeavalla rajauksella tai sommittelulla

(Olin suonut että koko kuva – ei vain varjo – olisi ollut tarkka, mutta ei nyt tähän hätään voi lähteä tilannetta tekemään uudelleen.)

6. Paras henkilö- tai tilannekuvani

Tällä reissulla ehkä paras, mikä kertonee siitä, etten ole erityisen hyvä henkilökuivissa. Mutta tässä on jotain studiokuvamaisuutta, josta yllättäen pidän. Kuva on 16-vuotiaasta neitokaisesta, joka viettää ”debyyttiään”, joten siksi tuo kainous olemuksessa – syvänpunaisesta puvusta huolimatta – sopii kuvaa, ja olen ilonen että sen onnistuin taltioimaan.

24
06
2013

Pantheon meksikolaiseen tapaan

Tämän kesän lämpö on vaan niin mieluista. Aamu ja aamupäivä liikuntaa (lenkillä merenrannassa – pitkstä aikaa, oi joi, kyllä se Perämerikin on kaunis!) ja hyötyliikuntaa (kaikenmoista siivoilua pihalla, lamppujen ja ikkunalautojen pesua ja sen sellaista, ettei ihan toimetonna tule ylläpitorusketuksia hankittua. 😊). Iltapäivällä asioilla ja sitten pihalla tämän kesän Donna Leonin dekkari loppuun. Ei enää entisen kaltaista kiehtovuutta, vai onko niin että liki 20 hänen kirjojaan luettua alkaa puuttua? Silti: dekkarit kuuluu kesään.

Kun hiljalleen työstän Meksikon reissusta kuvasivustoa, laitan nyt tähän kuvasatoa Playa del Carmenin hautausmaalta. Piipahdimme siellä tyttären kanssa reissuviikon [tiistaiaamuna](#). Taksari oli vähän ihmeissään, mutta so what.

Tätä ennen on käyty vaikuttavilla, erikoisilla hautausmailla mm. [Verdunissa](#), [Sevettijärven ortodoksihautausmaalla](#), ja italialaiset/umbrialaiset hautalehdot ovat tätä ennen olleet minusta erikoisimpia (ks. viime kesältä pitkä postaus kuvineen [KLIKSI](#)), mutta kyllä tämä Pantheon Municipal oli vielä kummallisempi. Nuo värit!

Tässä on kuukauden ikäisenä kuolleen tyttövauvan hauta.
Miksi minä ajattelen, että Smurffineiti ei ole sovelias haudan koriste?
Kulttuurisidonnaista, epäilemättä!

Nuo hautapaaseihin maalataut järjestysnumerot eivät myöskään hivelleet silmää,
eivät ainakaan tuoneet harmoniaa hautausmaalle.
Jos klikkaat tuon ylemmän kuvan isommaksi, ehkä vaikutelma on sama kuin minulla:
kuin olisi jossain lasten puuhamaassa.
Ilman noita ristejä on vaikea käsittää mikä tämän tarkoitus on...

Ja sitten hautamuistomerkkinä joku pienoiskylppäri?

Tämä muistuttaa niitä Umbrian cimiterion sukuhautoja.

Ja kesken kaiken. Roskatkin hautausmaalla, mutteivät haudattuina. Sohva! Oikeasti sohva.

Tulee mieleen siirtolapuutarha tai lasten leikkimökit?

Kauniitakin yksityiskohtia.

